

χός, τούς φτωχούς τούς γνωρίζει από κοντά, γνωρίζει θμως και τούς πλούσιους, και όλους τούς βλέπει από μια όψη άψηλά, σαν ανθρώπους καμωμένους τὸ ἴδιο, με τὸς ἴδιους πόθους, με τὰ ἴδια ψυχόρμητα.

Σὲ τούτη τὴν ξετυλιξιὰ τῆς Κοινωνίας ὁ γιατρός ἔχει σπουδαῖο ρόλο νὰ παῖξῃ. Νά, πού σ' ὅλους τούς τόπους μπαίνει, σὲς Βουλές, σὲς Γερουσίες, στὴ Διοίκησιν. Νά, καὶ πού στὴν Ἑλλάδα, ἑκατὸ ἤρθανε γιατροὶ μέσα στὴ Βουλή, ἀμα ὁ κόσμος γύρεψε νὰ κάμῃ ἀνδρόφων.

Γιατὶ ὅλα τὰ μεγάλα αἰσθήματα, ὅλα τὰ μεγάλα ἀθρώπινα ἰδιαιτέρεα, ἡ ἐπιστήμη μας ὅλα τὰ κλεῖ μέσα τῆς.

Γιὰ τοῦτο, ἀγαπημένοι σύντροφοι, νὰ μᾶς ἔρχεστε ἐδῶ.

Θὰ μιλοῦμε συχνὰ μαζί — καθένας τὴς ἰδέας του καθένας καὶ τῇ γλώσσᾳ του (ἐμὲ δὲ μὲ μέλει ἄφοι) μ' ἀφίνετε νὰ μεταχειρίζομαι τῇ γλώσσᾳ πού θέλω) καὶ ἀπὸ τούτῃ τῇ συναναστροφῇ καὶ καλὸ θὰ ῥγῇ καὶ γιὰ μᾶς καὶ γιὰ τὸν τόπο.

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΦΩΚΑΣ

ΞΑΝΑΤΥΠΩΘΗΚΑΝΕ

καὶ πωλοῦνται στὰ γραφεῖα μας ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ (καὶ 1,25 γιὰ τὸ ἐξωτερικόν):

Ο ΕΜΠΛΕΡΟΣ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ τοῦ Σεξπύρου (μετάφρ. Ἀλέξ. Πάλλη).

ΦΥΛΑΔΕΣ ΤΟΥ ΓΕΡΟΔΗΜΟΥ Ἀργύρη Ἑφταλιώτη.

ΑΘΡΩΠΙΝΟΣ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΣ τῆς κ' Ἀλεξ. Παπαδόσκου.

Βγῆκε καὶ ὁ Β' τόμος τῆς ΡΩΜΑΪΚΗΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗΣ τοῦ Μ. Φιλῆντα καὶ πωλεῖται στὰ γραφεῖα μας δρ. 3 — οἱ δυὸ τόμοι μαζί δρ. 5.

ΓΛΩΣΣΑ ΚΑΙ ΖΩΗ τοῦ Ἑλισαίου Γιαννίδη (ἐκδόση Β΄) 2.

Η ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Δηλοποιεῖ,

ὅτι αὔριον, ἡμέραν Πέμπτην καὶ ὥραν 3ην μ. μ., συγκροτεῖται ἐν τῇ καταστάματι αὐτῆς ἡ προαγγελθεῖσα ἑκτακτος Συνέλευσις τῶν μετόχων, εἰς τὴν παρακαλοῦνται νὰ παρευρεθῶσιν οἱ κατὰ τὸ ἀρθρ. 47 τοῦ Καταστατικοῦ δικαιούμενοι νὰ μετᾶσχουσιν αὐτῆς κ. κ. μέτοχοι ἢ οἱ εἰκοὶ τούτων ἀντιπρόσωποι.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 19 Ἰανουαρίου 1911

(Ἐκ τοῦ Γραφείου)

Ο "ΝΟΥΜΑΣ,"

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

Διευθυντής: Δ. Π. ΤΑΥΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΟΜΟΣ ΠΗΠΟΚΡΑΤΗ, ὄρ. 11, ΑΘΗΝΑ.

Συντρομὴ χρονιάτικη: Γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ γιὰ τὴν Κρήτη δρ. 10. Γιὰ τὸ ἐξωτερικὸν φρ. χρ. 12 ¹/₂. — Γιὰ τὴς ἐπαρχίας δεχόμεστε καὶ τρίμηνες συντρομὲς (3 δρ. τὴν τριμηνία). — Κανένας δὲ γραφεται συντρομητὴς ἂν δὲ στείλῃ μπροστά τὴ συντρομὴ του.

20 λεπτά τὸ φύλλο, 20. — Τὰ περασμένα φύλλα πωλοῦνται στὸ γραφεῖο μας στὴ διπλὴ τιμῇ.

Βρίσκεται στὴν Ἀθήναι σ' ὅλα τὰ κιάκια, καὶ σὲς ἐπαρχίας στὰ Πρακτορεῖα τῶν Ἑφημερίδων.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

ΤΟ ΣΥΛΛΑΛΗΤΗΡΙΟ — ΜΙΑ ΚΑΠΕΛΙΑ — Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ — ΚΑΙ ΛΙΓΗ ΙΣΤΟΡΙΑ — ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΙ ΠΩΠ.

ΣΥΛΛΑΛΗΤΗΡΙΟ λοιπόν καὶ σήμερα γιὰ τὴ γλώσσα καὶ ὁ Μιστριώτης πάλιν ἐπικεφαλῆς. Δὲν τᾶφινε τουλάχιστο ὁ βλογημένος γιὰ τὴν ἄλλῃ Κεριακῇ. πού ἀνοίγει καὶ τὸ Τριῶδι, νὰπολάψουνε οἱ Ἀθηναῖοι κ' ἓνα τέτιο σοφὸ Καρνάβαλο! "Ἄς εἶναι. Δὲ φταίει ὁ Μιστριώτης. Εἶναι λεύτερος νὰ κάνει, ὅτι θέλει, εἶναι καὶ λίγο ἀσύνδοτος, πού λένε, ἀφοῦ στὰ Ὁρσετσιακά ἡ Ἀνάκριση τοῦ κόλλησε στὴ ράχη τὴν τομπέλα τοῦ Ἀκαταλόγιστου. Κεῖνος πού φταίει εἶναι ὁ κύρ Παναγιωτόπουλος ποῦρθε νὰ καθαρῖσει τάχα τὸ Πανεπιστήμιο, ποῦβγαλε τόσες καὶ τόσες ἀξίες ἀπὸ καὶ μέσα καὶ πού δὲν εἶχε τὸ κουράγιο νὰ στείλῃ ἓνα γέρο ξεμωραμένο, σὺν τὸ Μιστριώτῃ, σπῖτι τιν, νὰ ξαπλωθεῖ σὲς δάφνες, του καὶ νὰ μᾶς ἀφίσει ἡσυχους πιά. Γι' αὐτὸ τὸ ἀσυχώρετο ἐγκλημά του θὰ δώσει ὁ κύρ Παναγιωτόπουλος μιὰ μέρα λόγο στὸ Θεό.

*

ΕΔΩ νὰ σὲ δοῦμε, κ. Βενιζέλε. ἂν ἔχῃς στ' ἀλλοθινὰ σιδερένια γροθιά. Ὁ Ράλλης στὰ Ὁρσετσιακά τὸν περ. πούθηκε καλὰ τὸ φιλαράκο μας καὶ τὸνε βούβινε γιὰ κάρποπα χρόνια. Ἡ ἀρεντιά σου τώρα τί θὰ κάνεις; Θάχῃς τὴ δύναμη καὶ θὰ βρεῖς τὸν τρόπο νὰν τοῦ ἀπαδείξῃς πὸς τέτια ζητήματα, σὺν τὸ γλωσσικῷ, δὲ λόνεαντα στοῖς δρόμοις καὶ μὲ φωνὲς καὶ κομποιοιές, μὰ στὰ σπουδαστήρια μὲ τὴν πέννα καὶ μὲ τὴ συζήτησι; Κι ἂν δὲν ἰδρῶναι τὸ αὐτί του ἀπὸ τέτιες φρόνιμες συμβουλές, θὰ μπορούσῃς ἐπιτέλους νὰν τοῦ χόσῃς ἴσασι τ' αὐτιά, μὲ μιὰ γενναία κατελεῖ τὴν ἱστορικὰ ψηλοκατελαδούρα του;

ΔΕ θὰ ζημιωθεῖ καθόλου ἡ δημοτικότητά σου, κ. Βενιζέλε, μ' ἓνα τέτιο γενναῖο φέρεμα — σὺν τὸ βαβανώνου με μεις. Ἄν οἱ φρόνιμοι σήμερα, δὲν κάνουν κ. αὐτοὶ ἔνα ἀντισυλλαλητήριον μὰ περιορίζουνται νὰ χαμογελοῦνε, δὲ σημαίνει τοῦτο πὸς δὲν ὑπάρχουσε σήμερα καὶ φρόνιμοι στὸν τόπο μας. Ὑπολογίστε πόσοι θὰ λάβουνε μέρος

από συλλαλητήριο. Πέντε, δέκα χιλιάδες; Και τί θάναυ αυτοί μπροστά στις τόσες χιλιάδες που θα καθίσουν απίτιμα τους ή θα πάνε στον περίπατό τους ή θα κοιτάζουνε τη δουλίτσα τους; Αυτοί, οι τελευταίοι, αποτελούνε την Κοινή Γνώμη και μόνο μια τέτια Κοινή Γνώμη πρέπει να σέβεται κάθε καλοσυνεϊδής πολιτικός.

*

ΓΙΑ να θυμηθούμε και λίγη ιστορία. Τα Βαγγελικά γινέζανε για να πέσει ο Θεοτόκης. Τα Όρεστιακά για να πέσει ο Ράλλης. Τα σημερινά θα γίνουνε για να πέσει ο Βενιζέλος. Με το να υπάρχει ένας μουρλομιστρώτης, αφήσαμε νάν το ξεμελλεύεται το ζήτημα ή Πολιτική.

Ο κ. Θεοτόκης έβλαψε κ' έπεσε. Ο Ράλλης έδειξε τη γροθιά του και δεν μπορούσαν να τον κοινήσουν από τη θέση του. Τώρα ήρθε ή άρμάδα του Βενιζέλου να δείξει, όχι πια τί γροθιά του, μα την κλωστή του, για να φάγει τελειωτικά από τη μέση αυτός ο μπελάς.

Νά δούμε.

ΚΕΙΝΟΣ που ξεσπάθωσε ύπέρ του Μιστριώτη τούτη τη φορά (δηλ. που ξεσπάθωσε κατὰ τὰν Βενιζέλου), είναι ο «Χρόνος», ο ίσως τα προχτές Βενιζελικότατος. Και ξεσπάθωσε όχι γιατί κινυνεύει ή γλώσσα (μόνο όταν κινυνεύει ή κυκλοφορία τους συγκινούνται οι 'Αθηναϊκές φημερίδες), μα γιατί ο κ. Χαιρόπουλος, ο διευθυντής του «Χρόνου», δεν μπήκε στον Κυβερνητικό σudaσμό και δεν είναι σήμερα βουλευτής.

Και νά, το μεγάλο λάθος του κ. Βενιζέλου. Πρίν έρθει στην 'Αθήνα έτρεπε να φροντίσει να μάθει τί κομμάσια είναι αυτά που διευτύνουν εδώ τις πατριωτικές έφημερίδες. Ο Γρανίτσας ή δεν μάθωσε ή δέ θέλησε νάν το δώσει σωστά πληροφορίες. 'Ας ρωτούσε άλλους. 'Ας φώναζε έμεις νά τοις τους ζουγαρίσουμε έναν έναν με τάληθινά του τά χωρίματα. Και τότε δέ θα πάθαινε αυτά που παθαίνει σήμερα, ακμα και οι «'Αθηναί» και ο «Χρόνος» θα τον πνίγανε από τά λιβάνια.

Μα έλπίδα άδυστη για 'Υπουργείο στον Πόλ και μια βουλευτική θέση στο Χαιρόπουλο κι όλα μέλι γάλα θα γινόντουσαν.

ΚΟΡΑΚΑΣ ΚΟΡΑΚΟΥ ΚΑΚΟ ΔΕΝ ΚΑΝΕΙ*

Η Χρυσοφιδά πήγε να της πη πως θάχε γέρον άπτρα, μύδωσε τόπο στην όργη κ' έφυγε στα βουβά, ρίχνοντας μια λοξή ματιά στο Γιαννακό, που τίποτις κολό δεν του έλεγε! Έτσι το θεμέλιο του καινούριου αιώνα σπιτιού χιζότανα, φαίνεται, στον άμμο. Αν πής τώρα για τη γυναίκα τ' υ Μανώλη, κείνη, πως γέ μου, άλλης λυής περίδρομος του βγήκε, περιδρομος για ξόρκισμα! Παντρεύτηκε μια χορή, γλεντήσανε, χορέψανε, όλα καλά κι άξια καμωμένα, μα ή νύφη στα καλά καθούμενα χώλιασε. Ζάρωσε κι αυτή σέ μια γωνιά και τσιμουδιά δεν έβγαζε, σάν κάτι βαρύ να της πλάκωσε τα στήθια.

* Η άρχή του στο περασμένο φύλλο.

— Τ' έχεις, βέ κόη μου 'Ατουσα; Ψέ κασι ιά γιάνη.

Της ειπ' ο γέρος της, μασώντας: κάτι δρεχτικό, κι ο Μανωλίδς πήγε να της πιάση το σφυγμό, μπας κ' είν' ανήμπορη. Κείνη τράβηξε το χέρι της με θυμό: δέν ήθελε γιτροσόφια, δέν ήθελε κολοπιάσματα και λαγούς με πετραχήλια, ένα μονάχα εχיתה.

— Τι προμα, μπρε γυναίκα; Για σένα, τάχα όλα μου!

— Να βάνης πανταλόνια, να μοιάζης του πατέρα μου. Τη βράκα δέν τη θέλω, να μ'ην τη δώ στα μάτια μου! Κοιτς ψαλμός άληλεία!

— 'Αμάν, μπρε γυναίκα!...

— Να μ'η σέ ιδώ με βράκα, γιατί με πιάνει τα-ραμός!

Όσο συλλογιόταν' ο Μανωλίδς το σήξιμο που θα παθύνανε τα κανά του και το ρεζιλίκι που θα πάθαινε, βγαίνοντας δξω σά μασκορής, τρέλλα του έχότανε και διαφέντειρε τη βράκα με τα σωστά του— "Όλα όλα ναί, μα τη βράκα μου δέν την αλλάζω! Με βράκα μάγάπησες, με βράκα με πήρες...

Από κείνη τη μέρα ο Μανωλίδς, για να κάνη της γυναίκας του το χατίρι γυρνούσε μέζ' στο σπίτι ξεβράκωτος, μα τούτο μονάχα δέν της φάνηκ' άρεστό, για να φάνε ψωμί μερωμένο. Βλέποντάς τον κάθε πρωί να κουδίζη τη βράκα, πρι βρή άπ' το ρημάδι του, ταραμός την έπιανε και λυσσικό, πεύκανε τον έρμο Μανωλιδά να βλαστημή την ώρα που γενήθηκε. Γραμμένο εΐτανε κ' οι δυο βλάμτες ιά πατήσουνε στην πητα. Σ'α σμίγαν' οι δυο τους στο μαγαζί, λέγανε τον πόνο τους, να παρηγορηθούνε, και σάν τους έπιανε καμιά φορά το μεράκι τραγουδούσανε σιγονά, με παράπονο:

Έσέ με βασανίζεις, μα τί μπορώ να πώ!

Όλα τα υποφέρω γιατί σέ αγαπώ...

Κι άληθινά μ' όλες τις γκρίνιες και τις τυραγνίες κ' οι δυο τους αγαπούσαν εις γενέτες τους. Ο Γιαννακός στο κέφι εγκώμιζε τις κρυμμένες δημοφιές της Χρυσοφιδάς, τάσπρα κι άγρότα της κοιλία, π' ανατριχίλα του φέρνανε. Κι ο Μανωλίδς πάλι μοιγούσε πως εΐτανε οβέλτα και νοικοκυρά και πρόσουτε πάντα στο τέλος. Μπρε και μέσα στο σιχατόνα νάν την άμολήκω, κείνη καλόγρια θα μείνη, καείς δέν γγίζει πάνω της!... Μια μέρα, κεί που κοιτοσίτανε, λέει ο Γιαννακός σεκλεισμένος τ' υ Μανώλη: Βρε άδερφέ, σάν πάει έτσι δά το προμα σέ μακρός, διώξε σήμερα τη μια κι αύριο την άλλη, θά σφελήσω χωρίς άλλο το μαγαζί και θά φρεψούμ' άπ' την πείνα! Και σέ, πάλι, κακοροζίζετε, με την γκρίνια έγινες σάν τσίρος κ' οι τρίχες σου άσπρίσανε... Πρέπει να σκεφτούμε σάν άδέρφια, να σπά-